

пава любоугодливостъ, а Пикильо не толкосъ лична но духовита физиономія; отъ друга страна много отъ чертытъ имъ бѣхъ сжщытъ и Пикильо намѣрваше достозабѣлѣжителна прилика.

« Госпожа Урака, баба ми, имала е право, рече си той; този е. »

Отъ Герцогътъ слѣдоваше да прегледва разнытъ нѣща въ ковчежеца.

« Это и Черкеската мазъ за кожата . . . добръ . . . Это Сарайската вода, която дава на нектъетъ триандафиловъ цвѣтъ . . . много добръ. Это и смѣсь отъ медъ и миндалы за ржцѣтъ . . . тя е ново . . . изнамѣрванье на сеньоръ Казолета.

— Може бы.

— А! . . . это и стькълцето . . . боя за космытъ . . . бѣхъ туриль послѣднія пжть нѣколко капкы повече, цвѣтътъ станж много тъменъ и почти черъ, и са познаваше че космытъ бѣхъ боядисаны: да ми кажешъ каква доза трѣба точно . . . или подобрѣ ела утрѣ! . . . да го приготвиж отпредѣ ти . . . Это защо помолнихъ Казолета да ми проводи нѣкого съ ковчежеца.

— Трѣба да ви кажж истината, господине герцогъ

— Разумѣвамъ, ще ми кажешъ че са е покачила цѣната, туй е справедливо.

— Не, господине герцогъ.

— Толкози подобрѣ! какъ е сеньора Казолета?

— Много сте добъръ, В. Превѣсходителство!

— Наистина не е грозна онъзи жена . . . спазва са много добръ . . . работата е ясна; като са намѣрва у извора на водата на младостъта . . . Проводи ли ми нѣколко стькълца и отъ нея вода? Да, это!

— Имамъ нѣщо да ви говориж, господине герцогъ, продума Пикильо свѣрливо.

— Наистина ли? сынко! . . . говори.

И тогасъ първыи пжть хвърли герцогътъ очитѣ си на Пикильо, когото еще не бѣ почелъ нито съ единъ погледъ,